

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžo/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201561
Dátum vydania rozhodnutia: 11.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201561.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: A. N. O., nar. XX.XX.XXXX, s adresou D. Č.. XXXX/XX, XXX XX R., zast.: JUDr. Jozefom Šimkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie ul. J. Darku č. 18, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova č. 2, 812 85 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. februára 2016 č. k. 1S 199/2014-96, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. februára 2016 č.k. 1S 199/2014-96 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. X/2 Spr 79/14/1000-17 z 05.09.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 11) žalovaný v zastúpení prvým námestníkom generálneho prokurátora Slovenskej republiky bez uvedenia zastupujúceho dôvodu či splnomocňujúceho ustanovenia na hlavičkovom papieri inštitúcie s označením Generálna prokuratúra Slovenskej republiky na základe ustanovenia § 140 ods. 4 zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatelloch prokuratúry v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 154/2001 Z.z.“) a podľa § 59 a 60a zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, osobného úradu, sp.zn. X/2 Spr 79/14/1000 -14 z 27.06.2014 o zastavení konania (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové zastavujúce rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) potvrdil a podané odvolanie zamietol. Podľa § 140 ods. 4 zák. č. 154/2001 Z.z. v znení relevantnom pre preskúmanú vec proti rozhodnutiu generálnej prokuratúry podľa odseku 2 možno podať do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia

odvolanie, o ktorom rozhodne generálny prokurátor.

2. Prvostupňovým zastavujúcim rozhodnutím bolo zastavené konanie začaté na základe časti žiadosti z 31.03.2014 (v spojení v spojení so žiadosťou z 30.04.2014) žalobcu o priznanie príplatku za výkon funkcie prokurátora (ďalej na účely rozsudku len „príplatok prokurátora“), pretože v tej istej veci sa už v minulosti právoplatne rozhodlo (06/2013) a skutkový stav vo veci sa od vtedy podstatne nezmenil.

Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že o príplatku prokurátora už v minulosti rozhodoval prvostupňový orgán na základe žiadosti žalobcu z 28.05.2013, pričom právoplatným rozhodnutím prvostupňového orgánu sp.zn. X/2 Spr 123/13-4 zo 17.06.2013 v spojení s rozhodnutím generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp.zn. X/2 Spr 123/13 -10 z 10.07.2013 (ďalej na účely rozsudku len „rozhodnutia z roku 2013“) nebol žalobcovi príplatok prokurátora priznaný, nakoľko v čase zániku jeho služobného pomeru nemal zároveň nárok na výplatu starobného dôchodku.

3. Žalovaný svoje rozhodnutie ďalej odôvodnil tým, že nakoľko prvostupňový orgán spolu so žalovaným považovali skutkový stav jestvujúci k 31.12.2012 za rozhodujúci pre vznik práva a nároku na príplatok prokurátora, tak neskoršie priznanie nároku na výplatu starobného dôchodku žalobcovi nebolo takou novou skutočnosťou, ktorá by mala vplyv na zmenu skutkového stavu veci.

Podľa žalovaného zákonodarca prostredníctvom znenia ustanovenia § 134 ods. 1 zák. č. 154/2001 Z.z. jasne a zrozumiteľne ustanovil, že vznik práva na príplatok prokurátora, a teda aj splnenie podmienok na vznik nároku na tento príplatok podľa § 139 ods. 1 zák. č. 154/2001 Z. sa posudzuje ku dňu, kedy zanikol služobný pomer prokurátora.

Podľa § 134 ods. 1 zák. č. 154/2001 Z.z. v citovanom znení prokurátor má právo na príplatok za výkon funkcie prokurátora, ak

a) zanikol jeho služobný pomer a súčasne

b) má nárok na výplatu starobného dôchodku, predčasného starobného dôchodku alebo invalidného dôchodku.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

4. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 17.09.2014.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie tomuto predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Krajský súd rozhodol o žalobe žalobcu bez pojednávania rozsudkom v súlade s ust. § 250f O.s.p., keď účastníci konania boli riadne vyzvaní na vyjadrenie sa k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania a žalobca súhlasil s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania a žalovaný sa nevyjadril.

Na základe nižšie uvedených právnych názorov preto krajský súd žalobu zamietol.

6. S poukazom na dotknuté ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, zák. č. 154/2001 Z.z., Správneho poriadku ako aj s podrobnou rekapituláciou skutkového stavu predchádzajúceho vydaniu prvostupňového zastavujúceho rozhodnutia krajský súd pri vymedzovaní pojmu totožnosť veci zdôraznil, že ide o totožnosť účastníkov konania a totožnosť predmetu konania.

V uvedenej súvislosti ďalej pokračoval, že totožnosť účastníkov konania a totožnosť predmetu konania je pre neho s prihliadnutím na doterajšie ukončené konania z roku 2013 nesporná.

7. Čo sa týka existencie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu, krajský súd poukázal na právoplatné rozhodnutia z roku 2013. Uvedené rozhodnutia vyhodnotil krajský súd ako existujúcu prekážku pre pokračovanie v konaní o žiadosti, nakoľko popri splnení vyššie uvedených podmienok sa súčasne skutkový stav veci podstatne nezmenil.

8. Tiež krajský súd neprisvedčil námietke žalobcu, že mu vzniklo právo na príplatok prokurátora, keď jeho služobný pomer zanikol dňa 31.12.2012 a starobný dôchodok mu bol priznaný od XX.XX.XXXX.

Podľa názoru krajského súdu tento nárok mu vznikne len vtedy, keď sú obe podmienky v zmysle ustanovenia § 134 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 154/2001 Z.z. splnené súčasne.

9. Obdobný postoj zaujal krajský súd aj k možnosti uplatnenia analógie prostredníctvom ustanovenia § 95 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 385/2000 Z.z.“) a tým odstrániť právne vákuum vzniknuté v zák. č. 154/2001 Z.z. vypustením ust. § 134 ods. 1 písm. b) ako aj odstrániť zjavnú diskrimináciu medzi prokurátormi a navzájom a sudcami, nakoľko uvedené ustanovenie sa vzťahuje len na sudcov.

Podľa § 95 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z.z. v citovanom znení na účely určenia príplatkov podľa odsekov 1 a 2 sa za dôchodok podľa osobitného predpisu 20a) považuje aj výsluhový dôchodok alebo invalidný výsluhový dôchodok, ako aj výsluhové dôchodky pozostalých osôb podľa osobitného predpisu. 23a) Výsluhový dôchodok alebo invalidný výsluhový dôchodok spolu s príplatkom za výkon funkcie sudcu súdu nesmie presiahnuť výšku dôchodku sudcu spolu s príplatkom za výkon funkcie sudcu, ktorý vykonával funkciu sudcu rovnaký počet rokov.

10. Preto krajský súd konštatoval, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia. Postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom, a preto súd žalobu podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

III.

Odvolanie žalobcu/ stanoviská

A)

11. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 23.03.2016 (č.l. 105) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný uviedol ako odvolací dôvod ustanovenie § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j. že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej konštatoval, že súd prvého stupňa pri zamietnutí žaloby dospel na základe zhromaždených a vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam .

12. Ďalej odvolací súd sumarizuje odvolacie námietky žalobcu:

- márne sa domáha ochrany pred zjavnou diskrimináciou v dôsledku novelizácie zákona (č. 220/2011 Z.z.), ktorá bezprecedentne znevýhodnila bývalých vojenských prokurátorov, ktorí sa rozhodli aj naďalej pokračovať v práci na prokuratúre,
- o poukazoval aj na inú legislatívnu normu (ustanovenie § 95 ods. 8 zák. č. 385/2000 Z.z.),
- o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžso/5/2011 zo dňa 31.01.2012,
- prvostupňový súd sa nezaoberal ani s námietkou žalobcu, že príplatky prokurátora nie sú sociálnou ale osobitnou štátnou dávkou dôchodkového zabezpečenia,
- nepresvedčivým je názor a vysvetlenie krajského súdu v súvislosti s výkladom a aplikáciou ustanovenia § 134 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 154/2001 Z.z.,
- poukázal na nutnosť ochrany nadobudnutých práv a nárokov aj v kontexte Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalých dávkach.

13. Záverom žalovaný navrhol zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté ako aj prvostupňové zastavujúce rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie s pokynom na odstránenie diskriminácie a priznanie žalobcovi príplatku prokurátora.

B)

14. Z vyjadrenia žalovaného z 11.04.2013 (č.l. 111) vyplýva, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadnu novú právne relevantnú skutočnosť.

Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.)

preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

16. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae), vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

17. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009, či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

18. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či je nutné vyžadovať splnenie oboch zákonných podmienok v zmysle § 134 ods. 1 zák. č. 154/2001 Z.z. súčasne s prihliadnutím na námietku žalobcu o možnej diskriminácii vojenských prokurátorov úpravou obsiahnutou v osobitnom zákone.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

19. Žalobca odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

20. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny

súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

21. V súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody) najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

22. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca k 31.12.2012 ukončil služobný pomer prokurátora na Krajskej prokuratúre v Trenčíne vzdaním sa funkcie prokurátora zo zdravotných dôvodov.

Žalobca je od 01.03.2005 poberateľom výsluhového dôchodku a v súvislosti s prepustením zo služobného pomeru profesionálneho vojaka (z funkcie vojenského prokurátora) mu bola vyplatená pomerná časť odchodného. Jeho žiadosť o priznanie príplatku prokurátora (12.11.2012) ku dňu skončenia služobného pomeru bola orgánmi žalovaného zamietnutá ako bezdôvodná a neoprávnená.

23. Vo svojom odvolaní žalobca najmä poukazoval na vytvorenie právneho vákuu v zák. č. 154/2001 Z.z. po tom, čo novelizáciou v zmysle zák. č. 220/2011 Z.z. došlo k vypusteniu pôvodného textu z ustanovenia § 134 ods. 1 písm. b), ktorý zakotvoval nárok na príplatok bývalým vojenským prokurátorom v súvislosti s poberaným výsluhovým dôchodkom.

Krajský súd sa správne vysporiadal so žalobou tak, že predovšetkým preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktorého podstatou bol prieskum prvostupňového zastavujúceho rozhodnutia vydaného na základe aplikácie ustanovenia § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku.

24. Krajský súd správne dospel k záveru o totožnosti konania, keď sa zaoberal tak totožnosťou účastníkov správneho konania ako aj totožnosťou predmetu konania.

Už na takto zistenom právnom základe je možné potvrdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p.

25. V uvedenej súvislosti musí Najvyšší súd zdôrazniť, že pri takto zistenom právnom základe bola snaha krajského súdu sa zaoberať aj s ďalšími námietkami žalobcu, ktoré sa týkali hore tvrdeného zákonného vákuu ako aj možnosti uplatnenia analógie s úpravou platnou pre sudcov, celkom nadbytočná, nakoľko záver krajského súdu o totožnosti veci mohol žalobca zmeniť iba predložením dôkazov, že skutkový stav sa oproti pôvodnému podstatne zmenil.

Takto však žalobca nepostupoval a preto Najvyšší súd nemôže prisvedčiť odvolaciemu dôvodu žalobcu, že krajský súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec.

26. Pokiaľ žalobca dospel k záveru o nedostatkoch (t.j. legislatívne vákuum údajne vytvorené prijatím zákona č. 220/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony /v znení nálezů Ústavného súdu SR č. 308/2011 Z.z./ či možná diskriminačná úprava ním žiadanej dávky), mal už v čase podania svojej žiadosti z 12.11.2012 na uvedené poukazovať a požadovať nápravu týchto nedostatkov aj pri opravných

prostriedkoch; nie však v tomto súdnom prieskume.

27. Obdobné stanovisko musel Najvyšší súd zaujať aj k odvolacej námietke žalobcu, že jeho argumentáciu podporuje rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 9Sžso/5/2011. Po podrobnom oboznámení sa s jeho obsahom musel Najvyšší súd konštatovať, že tento rozsudok sa netýka problematiky aplikácie ustanovenia § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku, čo tvorí právny základ vydania prvostupňového zrušujúceho rozhodnutia.

Navyše pre konajúci senát Najvyššieho súdu je nepochybné, že v citovanom rozsudku sp.zn. 9Sžso/5/2011 bola aplikovaná právna norma § 134 ods. 1 zák. č. 154/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.10.2011, čo je rozdielne od veci preskúmvanej krajským súdom.

28. Ďalšiu odvolaciu námietku sformulovanú žalobcom nasledovne:

„Sme presvedčení, že by mali všetky štátne orgány, vrátane súdov aj v takýchto výnimočných prípadoch a represívnych situáciách v súlade s Ústavou Slovenskej republiky dbať a rešpektovať právne istoty a záruky občanov a poskytovať im ochranu ich nadobudnutých práv a nárokov aj v kontexte Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalých dávkach.“

Najvyšší súd s poukazom na jej všeobecnú nejednoznačnosť, t.j. že nebolo žalobcom vymedzené, ktoré konkrétne ustanovenie medzinárodnoprávneho dokumentu malo byť zo strany slovenských orgánov porušené, odmietol ako nepodložené.

29. Na uvedenom základe si potom Najvyšší súd osvojil argumentáciu krajského súdu, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia.

V.

30. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcu uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle osobitného predpisu upravujúceho správne konanie (vrátane § 47 Správneho poriadku). Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

31. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

32. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

33. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava osobitných dávkových vzťahov spojených so zánikom funkcie prokurátora je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).